

[Oluf Pedersen.]

af 1848 vist Vejen, idet den paalagde en tilsvarende Afgift paa anden Formue, og denne bør da naturligt bruges til Afvikling af den offentlige Gæld, det vil sige, at saavel den Del af Formuerne, der er Grundværdi, som den, der er baseret paa offentlig Gæld, og som ikke dækkes af udbyttegivende Aktiver, skal afvikles. Jeg har kaldt denne Formue for falsk Kapital; der er intet arbejdsskabt Grundlag for den. Og Afviklingen bæres af alle de i Dag bestaaende Formuer. Er det ikke ligetil? Jeg vil behandle alle Formuer ens, enten de er store eller smaa, og jeg vil bruge Beløbet til Afvikling af Skatter paa Arbejde og Forbrug. Derved faar alle de smaa Formuer — jeg regner med, at det gælder for Formuer helt op til 40 000 Kr. — Lettelser. Den arbejdsfrie Indkomst nedsættes, medens Arbejdsindkomsten forøges, alt inden for hvad der svarer til den falske Kapital, der udgør ca. $\frac{1}{3}$ af den bestaaende Formue. Denne Omflytning er ganske simpelt en Retfærdighedshandling. Grundskylden inddrages til Fællesskabet, og al Værdistigning tilfalder da det offentlige, men Overgangen bæres af de i Dag bestaaende Formuer. Den bæres igennem en aarlig Afgift paa ca. $\frac{1}{3}$ af Formueafkastningen, hvilket er bedre end en Afgift een Gang for alle, bl. a. fordi den sidste kan gentages. Og mon vi ikke for at faa bevaret et stabilt Pengevæsen maa gaa til en Afgift? Bør vi da ikke, naar Valget staar imellem en Afgift for at bevare Skattesystemet og en Afgift for at afvikle det, foretrække det sidste? Det Valg kan ikke være svært.

Grundskylden vil efter det Prisorhold paa Ejendom, der er i Dag, antagelig give ca. 300 Mill. Kr. ud over det, der betales i Grundskyld i Dag, og Formueafgiften ca. 200 Mill. Kr. Dette Beløb paa $\frac{1}{2}$ Milliard Kr. skal da bruges til Skattenedsættelse. Nu ved vi, at Skatter og særlig Toldafgifter giver Varefordyrelse, saa Lettelsen for Forbrugerne bliver langt større. Den kan anslåas til 600—1 200 Kr. aarlig pr. Familie. Da Lønner, enten det gælder den, der arbejder i egen Bedrift, eller den, der arbejder i andres, ikke gaar ned, fordi der indføres Grundskyld og Formueafgift, vil det give øget Købeevne hos den arbejdende Befolkning. Den Mand, der tjener 4 000 Kr. og køber for Beløbet, vil efter Reformen faa de samme Varer og derefter have mellem 600 og 1 200 Kr. tilbage til Køb af andre Livsgoder. Disse maa da tilvejebringes, og hertil kræves Arbejdsindsats. Det vil sætte de arbejdsløse i Gang; med

andre Ord, Befolkningen vil faa Livsgoder, som den i Dag maa savne, og for at fremskaffe disse maa de arbejdsløse beskæftiges til Fordel for alle Parter.

Dette er en teoretisk Betragtning, men at Ophævelse af Told, indirekte Skatter og Skat paa Arbejdsindkomst modvirker Arbejdsløsheden, har ogsaa overalt i Praksis fundet Bekræftelse. Vi ved jo af Erfaring, at Valutacentralens Varefordyrelse i sin Tid forøgede Arbejdsløsheden fra 18 pCt. før Valutacentralen i Aarene 1927—31 til 23 pCt. under Valutacentralen i de næste 5 Aar fra 1932—37.

Det er Lovforslagets Formaal — angivet i § 1 — at skabe Orden i den offentlige Økonomi ved Inddragning af de samfundsskabte Grundværdier til offentlig Eje, sikre alle danske Borgere lige Ret til Danmarks Grundværdier, afvikle den offentlige Gæld, bevare et stabilt Pengevæsen samt afvikle Skatter paa Livsforbrødenheder og Arbejdsindsats, billiggøre Varer for Forbrugerne, saa Købeevnen øges og Produktionen stiger, saaledes at alle kan finde en lønende Beskæftigelse.

Det foreslaas i § 2, at der i Halvaaret 1. Oktober 1945—31. Marts 1946 paalignes $2\frac{1}{4}$ pCt. af sidst ansatte Grundværdi ud over, hvad der allerede er paalignet. I dette Beløb skal dog Grundstigningsskylden fradrages.

Om Grundstigningsskylden maa i øvrigt siges, at den virker højst uheldigt, bl. a. fordi Køberen oftest maa betale for den Værdistigning, som Sælgeren har opnaaet. Derfor har jeg Gang paa Gang krævet Løven om Grundstigningsskyld ændret, afløst af noget bedre.

I § 3 foreslaas nye Vurderingsregler fra 1. April 1946. For det første vurderes derefter selve Grundværdien til et aarligt Beløb. Jorden ansættes til sin Værdi uden den paalignede Grundskyld, og den sættes saa højt, at Handelsværdien ophæves. Jorden kan da faas imod Grundskyld og bliver derfor ikke behæftet med Gæld.

Hvor der til en Ejendom hører Jorder af væsenlig forskellig Beskaffenhed og Beliggenhed, maa de ansættes hver for sig. Der maa tages Hensyn til Omlægnings- og Udstykningsmuligheder. For Skove ansættes Jorden med Skovdrift, saa Skoven kan blive bevaret. Der gives Fradrag for private Forbedringer.

Der indsættes i Vurderingsreglerne en Garanti imod for høj Vurdering, idet det fastsættes, at ingen Ejendom eller Del deraf maa paalignes mere i Grundskyld, end at Ejendommen eller det paagældende Areal